

TÜRK-İŞ ÜYESİ
SOSYAL DEMOKRAT
SENDİKALAR

Devlet
Güvenlik
Mahkemelerine
Neden
Karşıyız?

Ayıldız Matbaası, Ankara, 1976

(1) Türk-İş üyesi sosyal demokrat sendikalar 12.7.1976 tarihinde "devlet güvenlik mahkemelerine karşı olduklarını" açıklamışlardır.

12.7.1976 günü, sosyal demokrat sendikalar adına yapılan açıklamada karşı oluş nedenleri şöyle belirtilmiştir:

"Bugün ülkemizde özgürlükçü demokrasi, özellikle hükümet partilerinden, bu partilerin koruduğu sorumsuz güçlerden, bu güçlerin, Hükümet desteği ile başvurduğu zorbalıklardan gelen tehdit altındadır.

Öğretmen ve memur kıymı ile, işçileri temel hak ve özgürlüklerinden yoksun duruma düşüren memurlaştırma eylemi ile, yurdun her yanında düzenlenen sistemli saldırılar ve saldırganları koruma çabası ile, fabrikalarda, üniversitelerde ve sokaklarda sürdürülen tedhiş faaliyetleri ile faşist baskı yoğunlaştırılmakta, ekonomik olanaklar bir avuç çıkarıcının sınır tanımaz çıkarlarına tahsis edilmekte, Türk halkı örneği görülmemiş bir huzursuzluğa itilmektedir.

Bütün bu oluşumların temelinde işçi sınıfını sindirme, etkinliğini önleme, sermaye sınıfının çıkarlarına dayalı bir düzeni sürdürme amacı yatmaktadır.

Ulusal düzeyde de, uluslararası düzeyde de özgürlükçü demokrasiyi yaşatamayan, üstelik bozan ve yozlaştıran kapitalizm, bugün Türkiye'de 1970'lerde yaptığını tekrarlama hazırlığı içindedir.

Çoğulcu siyasal hayattan çekinen kapitalizm ve onun iktidar temsilcileri için hedef, kendilerine koruyucu olarak otoriter ve diktacı bir anlayışı seçmek, bu yoldan özgürlükçü demokrasiyi ortadan kaldırmaktır. Yaygınlaştı-

lan zorbalık gibi, devlet güvenlik mahkemelerinin faaliyete geçirilmesi çabasının gerisinde de bu özlem yatmaktadır. Varlığını ve gücünü özgürlükçü demokrasiden alan Türk işçi sınıfı bu gelişmeleri dikkatle izlemektedir. Özgürlükçü demokrasiyi ve demokratik hukuk devletini yaşatabilme alanaklarını zedeleyebilecek her girişim, karşısında, Türk işçi sınıfını ve sosyal demokrat sendikaları bulacaktır...”

Sosyal demokrat sendikalar 12.7.1976 tarihli açıklamalarından anlaşılacağı üzere, devlet güvenlik mahkemelerinin yeniden faaliyete geçirilmesi çabasını, “özgürlükçü demokrasiyi kısıtlamaya; ortadan kaldırmaya yönelik sistemli girişimler içinde etkin şekilde kullanılmak istenilen bir siyasal araç olarak” değerlendirmiştir.

Sosyal demokrat sendikalar açısından, bu girişim, işçi sınıfının kurmayı amaçladığı “eşitlikçi, demokratik ve âdil düzeni” tehdit etmektedir. Zira, sosyal demokrat sendikalar, “herkesin düşüncelerini ve kanularını serbestçe yayabileceği; insan kişiliğinin serbestçe gelişmesi için önündeki tüm engellerin kaldırılacağı, herkesin, haklarını ve özgürlüklerini korumak ve geliştirebilmek için serbestçe örgütlenebileceği; kişilere de, devlete de, insanları ezecek, sömürecek, temel hak ve özgürlükleri sınırlayacak güç ve yetkilerin tanınmayacağı” bir düzenin kurulması uğraşı vermektedirler.

(2) Sosyal demokrat sendikalar, bu görüşleri ortaya koyarken, devlet güvenlik mahkemelerini Anayasaya sokan 12 Mart sonrası dönemin özelliklerini ve o günlerin bugünlere uzantısını dikkatle değerlendirmektedir.

Sosyal demokrat sendikalar, devlet güvenlik mahkemelerinin bir “Anayasa kurumu” olduğu görüşünden hareketle faaliyete geçirilmesi görüşünü savunan siyasal kuruluşların ve bazı işçi çevrelerinin tutumunu, 1961 Anayasasında yer alan çoğu kurumun bugüne kadar etkinleştirilmemesindeki sorumlulukları açısından değerlendirmektedir. Bu yasaya “Anayasal kurumdur” diyerek sahip çıkmaya çalışanlar, Anayasada kurumlaştırılan çoğu hakkın 1961’den bu yana gerçekleştirilmemesinde, işçi sınıfı adına sorumluluk taşıyan kişilerdir. Bunlardan

beklenen, özgürlükçü demokrasiyi zedeleyecek girişimleri desteklemek değil; özgürlükçü demokrasiyi geliştirecek atılımlara yön vermeleridir.

(3) Sosyal demokrat sendikalar açısından devlet güvenlik mahkemeleri aşağıda belirtilen nedenlerle de, işçi sınıfının korumakla yükümlü olduğu özgürlükçü demokrasiyi tehdit etmektedir:

● DGM İLE ANAYASAL
İLKELER
ÇİĞNENMEKTEDİR

Çağdaş anayasa hukuku, siyasal iktidarların, belli sınıflar adına ve bu sınıfların çıkarlarını korumak amacı ile “yasama, yürütme ve yargı güçlerini” ellerinde toplamasına karşıdır. Yasama, yürütme ve yargı güçlerinin ayrı ayrı organlara verilerek, ayrı organlar tarafından kullanılması, keyfiliğin önlenememesi, demokratik hak ve özgürlüklerin korunabilmesi için 1961 Anayasasında da yerini bulmuştur.

Kuvvetler ayrılığı prensibinin en önemli yönü “yargı organının diğer organlar karşısında bağımsızlığı”dır. Yargı organının siyasî organların her türlü etkisinden uzak bulunması ve onlara karşı tam bir bağımsızlığa sahip olması, demokratik rejimin temel koşullarından birini teşkil eder. Mahkemelerin, yasama ve yürütme organlarından ayrılmadığı ve hâkim teminatının gerçekleştirilmediği yerlerde, hürriyetlerin güvenlik altında olduğundan söz etmek olanaksızdır.

Çağdaş anayasalar ve 7 nci maddesi ile 1961 Anayasası, “mahkemelerin bağımsızlığı” ilkesini kabul etmiştir. “Yargı yetkisi, Türk Milleti adına bağımsız mahkemelerce kullanılır.” Bunun gibi, 1961 Anayasasına göre, “hâkimler, görevlerinde bağımsızdırlar; Anayasaya, kanuna, hukuka ve vicdanî kanaatlerine göre hüküm verirler.” (Anayasa, Madde 132/1).

Aynı şekilde, “hiçbir organ, makam, merci veya kişi, yargı yetkisinin kullanılmasında mahkemelere ve hâkimlere emir ve talimat veremez; genelge gönderemez; tavsiye ve telkinde bulunamaz.” (Anayasa, Madde 132/2).

Mahkemelerin bağımsız görev yapabilmelerinin koşullarından biri de “hâkim teminatı”dır. Hâkimler, bu teminat ile, siyasi iktidarın etkilerinden korunacak, bağımsızlıkları sağlanacaktır.

Anayasanın 133 üncü maddesine göre, “hâkimler azlolunmaz; kendileri istemedikçe, Anayasada gösterilen yaştan önce emekliye ayrılamaz; bir mahkemenin veya kadronun kaldırılması sebebi ile de olsa, aylıklarından yoksun kılınmaz”. Bu hükmün pratik sonucu şudur: hâkimlerin atanma, yer değiştirme ve tüm özlük haklarının icra organı dışında bağımsız “Hâkimler Kurulu”na verilmesi zorunludur; nitekim, genel mahkemelerde görev yapan hâkimlerin tüm özlük işlerine bakma görevi Yüksek Hâkimler Kurulu’na verilmiştir.

Anayasa Mahkemesinin 15.5.1963 gün, 963/112-112 sayılı kararında belirtildiği gibi, “... hâkimlik teminatı, hâkimleri korumak için değil; yargı organını bağımsızlığa kavuşturmak yolunda adaletin gerçekleşmesini sağlamak için kabul edilmiştir... İdarenin arzusu ile mesleğini kaybedebileceği endişesine kapılacak bir hâkim, görevini adalet icaplarına uygun bir şekilde yapmakta müşkülâta düşebilir, bağımsızlığını kaybedebilir. Sadece bir hâkimin bu duruma düşebilmesi ihtimali dahi, Anayasanın 133 üncü maddesi ile kabul edilen hâkimlik teminatının ve yedinci maddesinde yer alan mahkemelerin bağımsızlığı esasının zedelenmesine yeterlidir...”

Öte yandan, 1961 Anayasasının 32 nci maddesine göre, “hiç kimse, tabii hâkiminden başka bir merci önüne çıkarılmaz; bir kimseyi tabii hâkiminden başka bir merci önüne çıkarma sonucunu doğuran yargı yetkisine sahip, olağanüstü merciler kurulamaz”.

Bu maddenin gerekçesine göre, “herkesin, kanunun genel olarak koyduğu görev ve yetki esasları ile belli olan hâkim tarafından muhakeme edilmesi şahıs güvenliğinin baş şartıdır. Kişilerin kanunî hâkiminden başka mercilerce muhakeme edilmesi, bu alanda özel muameleye tâbi tutulması, hukuk devletinin asla kabul edemeyeceği bir tutum teşkil eder... Kişileri, genel kaidelere göre belli olan tabii hâkimlerin elinden alıp, özel

olarak kurulmuş olan üst mahkemelerin veya mercilerin kararına terkeden kanunların yapılmasını önleme gayesi ile sevkedilmiş bulunan ikinci fıkra hükmü sadece yakın tecrübelerin yarattığı bir reaksiyon hükmü değildir; devamlı bir ihtiyaca cevap vermektedir...”

Nihayet 1961 Anayasası 31 inci maddesi ile “savunma hakkına” kişinin temel hakları arasında özel bir yer vermiştir.

1961 Anayasasının çağdaş anayasa hukuku ilkeleri çerçevesinde yer verdiği bu temel hükümler, Devlet Güvenlik Mahkemeleri Yasası ile çığnenmiştir.

Meclislere sunulan teklifler de aynı amacı taşımaktadır.

● MAHKEMELERİN
BAĞIMSIZLIĞI
İLKESİ
ÇİĞNENMEKTEDİR

DGM ile, herşeyden önce, “mahkemelerin bağımsızlığı” ilkesi çığnenmektedir. Bu, kendini öncelikle “atama” biçiminde göstermektedir.

Devlet güvenlik mahkemelerinin kuruluş kanununun 6 ncı maddesine göre, “... Devlet Güvenlik Mahkemesi Başkanlığı, üyeliği, yedek üyeliği, C. Savcılığı ve C. Savcı yardımcılığı atamalarında, Bakanlar Kurulunca her boş yer için bir misli aday gösterilir. Bu adaylar arasında, Devlet Güvenlik Mahkemesi hâkimlerinin atanması Yüksek Hâkimler Kurulunca; C. Savcısı ve yardımcılarının atanmaları Yüksek Savcılar Kurulunca; askerî hâkimlerden üye, yedek üye ve savcı yardımcılarının atanması ise, özel kanunlarında gösterilen usule göre yapılır.”

Bu maddeye göre, hâkimi, YÜRÜTME ORGANI görevlendirmektedir.

Maddeye göre, Bakanlar Kurulunca atama yapılacak hâkimlik için iki aday gösterilecek ve Yüksek Hâkimler Kurulu da bu adaylar arasından atama yapacaktır. Yüksek Hâkimler

Kurulu bu iki aday dışında herhangi bir atama yapma hakkına sahip değildir; yürütme organınca gösterilen iki adaydan birini seçmek zorunluluğundadır. Diğer bir deyişle, Yüksek Hâkimler Kurulu'na şeklen görev verilmiştir.

Oysa, "mahkemelerin bağımsızlığı" ilkesi, yürütme organının yargı gücüne müdahalesini önlemek için bağımsız kurul olan Yüksek Hâkimler Kurulu'nu, "hâkimlerin atanma, yer değiştirme ve özlük işlerini yürütmekle" görevlendirmiştir.

Atama yetkisindeki Anayasal uyumsuzluk, devlet güvenlik mahkemelerinin "askerî hâkimlerinin atanma biçiminde" daha da belirgindir.

Devlet Güvenlik Mahkemeleri Yasasının 6 ncı maddesi "askerî yargı, yedek üye ve savcı yardımcılarının atanması" yetkisinin özel kanunlarında gösterilen usule göre kullanılacağını belirtmektedir. Sözü edilen özel yasa, 357 sayılı "Askerî Hâkimler ve Savcılar Yasası"dır. Bu yasanın 16 ncı maddesi, "Askerî hâkimlerin atanmaları... Milli Savunma Bakanı ile Başbakanın müşterek kararnamesi ile Cumhurbaşkanının onayına sunulur" demektir. Diğer bir deyişle, devlet güvenlik mahkemelerinin asker hâkimleri, bunların yedekleri bir "bakanla Başbakan tarafından ortaklaşa atanacak"tır. Atama, doğrudan doğruya YÜRÜTME ORGANI tarafından yapılacaktır.

Bu yetkilerin (!) Anayasal ilkelerle uyumsuzluk içinde olduğu açıktır.

● "HÂKİM TEMİNATI" ÇİĞNENMEKTEDİR

Hâkim teminatının amacı, hâkimi ve mahkemeyi siyasal iktidarın etkisinden uzak tutarak, mahkemelerin yürütme organı karşısında bağımsızlığını güvenceye kavuşturmadır.

Yürütme organı tarafından atanacak bir hâkimin, bu organa "bağımlı" hale gelebileceği ortadadır.

Kaldı ki, Devlet Güvenlik Mahkemeleri Kuruluş Yasası da, Meclislere sunulan teklifler de, bu mahkemelerde görevlendirir-

lecek hâkimlerin "üç yıl için atanacaklarını" öngörmektedir. Görevin böyle bir süre ile sınırlanması da hâkimlik teminatını yaralamaktadır. İstenilen husus, hâkimi bir "deneme süresi"nden geçirmek, amaca hizmet etmediği görülenleri "değiştirebilmek"tir. Bunun gibi; yeniden seçilebilme düşüncesiyle, hâkimin, kendisini seçenlere yaranabilme çabası içine girmesi, örneği hiçbir yerde görülmemiş bir oluşum değildir.

● "TABİİ HÂKİM"
İLKESİ
ÇİĞNENMEKTEDİR

Devlet güvenlik mahkemeleri, "belli suçları yargılamak üzere kurulmuş ve kuruluşu genel yargıdan ayrı olan, asker ve sivil hâkimlerden oluşturulmuş" organlardır.

Özel ve olağanüstü mahkeme niteliğindedirler.

Bu özel yargı yerleri, "kanunun genel olarak koyduğu görev ve yetki esasları ile belli olan" mahkemelerden değildir.

Kişileri, genel kaidelere göre belli olan tabii hâkimlerin elinden alıp, özel olarak kurulmuş olan üst mahkemelerde yargılayan kurumlardır.

Anayasanın 32 nci maddesi bu tür mahkemelerin kurulmasını yasaklamıştır.

● "SAVUNMA HAKKI"
ÇİĞNENMEKTEDİR

Devlet Güvenlik Mahkemeleri Yasasının 27 nci maddesi, mahkeme başkanına, "duruşmanın inzibatını bozan sanığı veya müdafii, o günkü duruşmanın tamamına çıkmamak üzere duruşma salonundan çıkarabilme yetkisi" vermektedir. Yasaya göre, duruşma salonundan çıkarılan sanık veya müdafii, bundan sonraki oturumlarda da duruşmanın inzibatını bozmakta ısrar etmeleri halinde, bir daha aynı dâva ile ilgili duruşmalara katılmamalarına da karar verilebilecektir.

Bu hüküm doğrudan doğruya "savunma hakkını zedelemeye" yöneliktir.

Anayasanın 31 inci maddesine göre, "herkes, meşru bütün vasıta ve yollardan faydalanmak suretiyle, yargı mercileri önünde dâvacı veya dâvalı olarak, iddia ve savunma hakkına sahiptir". Bu Anayasal hüküm, hangi ölçülere dayalı olacağı bilinmeyen "takdir" ile, mahkeme başkanının inzibatının bozulmuş olduğu yolundaki "kişisel kanaati" ile kullanılamaz hale getirilebilecektir. Üstelik, sadece sanık değil, müdafii dahi savunma yapamaz hale getirilebilecektir.

Bunun yanında, Devlet Güvenlik Mahkemeleri Yasasının 25 inci maddesine göre, "Devlet güvenlik mahkemelerinin başkan ve üyelerinin reddine dair istemler, **KURULA KATILAN HÂKİMLERDE DEĞİŞİKLİK YAPILMAKSIZIN** bu mahkemece" incelenecektir. İstem reddedilmişse, red kararı aleyhine **İTİRAZ EDİLEMEYECEK**, ancak "esas hükümle birlikte **TEMİZ OLUNACAK**"tır.

Bu düzenleme, usul yasalarında ilk kez karşılaşılan bir durumdur. Usul hukukunda kabul edilmiş kural, reddolunan hâkimin red istemini incelememesini; bu hâkim bir kurul üyesi ise, inceleme esnasında kurula katılmamasını öngörür. Bu hükümler bertaraf edilmiş, adalete güveni sarsmak pahasına, olağanüstü mahkemeye olağanüstü yetkiler verilmiştir. Bu halin, "savunma hakkı"nı zedelediği ortadadır.

● **SENDİKALAR
DEVLET GÜVENLİK
MAHKEMESİ ÖNÜNE
GETİRİLEBİLECEK-
TİR**

Devlet güvenlik mahkemelerinin Anayasa hükümlerini çiğneyen yönleri yanında, bu özel ve olağanüstü yargı yerleri, işçi kuruluşları ve bunların çalışmaları açısından da tehdit teşkil etmektedir.

Yasanın ve Meclislerde bulunan tekliflerin 9 uncu maddesinin (B) bendinin 3 üncü fıkrasına göre, "10.12.1963 tarih ve 171 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşü Hürriyeti hakkında Kanunda; 15.7.1963 gün ve 275 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanununda ve 22.11.1972 gün ve 1630 sayılı Dernekler Kanununda yazılı suçlarla, 10.7.1953 tarih, 6136 sayılı Ateşli Silâhlar ve Bıçaklar hakkındaki Kanunun değişik 12 nci maddesinde yazılı suçlar" devlet güvenlik mahkemelerine sevk edilecektir.

Her ne kadar, Yasa, bu suçların, "devletin ülkesi ve milleti ile bütünlüğü, hür demokratik düzen ve nitelikleri Anayasada belirtilen Cumhuriyet aleyhine işlenmeleri ve doğrudan doğruya devlet güvenliğini ilgilendirmeleri" halinde devlet güvenlik mahkemelerinin görevli olacağını kaydetmekte ise de, yoğunlaşan işveren baskısı karşısında geliştirilen işçi sınıfına özgü mücadele yöntemleri dikkate alındığında, bunun takdirinin sağlıklı yapılabileceği son derece şüphelidir.

"Kanun dışı grev; devlet, il özel idaresi ve belediye kararlarına tesir maksadıyla grev; grev yasaklarına uyulmaması; grevi geciktirme kararına uyulmaması; verimi düşürmek için toplu hareket" gibi, 275 sayılı Yasanın suç saydığı eylemler, keza 1630 sayılı Dernekler Kanununun, Anayasal hak ve özgürlükleri çiğned biçimde suç kabul ettiği fiiller, her an için, "devletin ülkesi ve milleti ile bütünlüğüne karşı ve hür demokratik düzen ve nitelikleri Anayasada belirtilen Cumhuriyet aleyhine işlenmiş, doğrudan devlet güvenliğini ilgilendiren" suçlar olarak kabul edilebilecektir.

Mahkemelerin kuruluş biçimi ve çiğnenen Anayasal hak ve kurallar göz önüne alındığında, devlet güvenlik mahkemelerinin görev alanına giren fiilleri yapma niyeti olmayan işçilerin ve işçi kuruluşlarının bu düzenlemeden endişe duymamaları gerektiği yolundaki görüşe katılabilmek mümkün görünmemektedir.

Kaldı ki, Yasanın 9 uncu maddesine göre, sadece bu suçları işleyenler değil, "...suçu işlemek veya gizlemek maksadıyla veya bu suç vesilesiyle yahut bu suçla umumi veya müşte-

rek bir gaye içerisinde işlenmiş suçlarla, buna iştirak edenler" de, sıfat, meslek ve memuriyetleri ne olursa olsun, devlet güvenlik mahkemelerinde yargılanacaklardır.

● **MAHKEMELER,
ULUSLARARASI
KURALLARA DA,
İNSAN HAK VE
ÖZGÜRLÜKLERİNE
DE, SENDİKAL HAK
VE ÖZGÜRLÜKLERE
DE AYKIRIDIR**

Devlet güvenlik mahkemeleri, çığnenen "bağımsız ve tarafsız mahkemeler" kuralı ile, insan hak ve özgürlüklerine de, sendikal hak ve özgürlüklere de aykırıdır.

1948 tarihli "Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Bildirisi", "Birleşmiş Milletler Medeni ve Siyasal Haklar Bildirgesi", "Roma Sözleşmesi", "bağımsız ve tarafsız mahkemelerde yargılanma hakkını" kişiye özgü temel haklardan saymıştır.

Aynı şekilde, herkesin, düşüncelerini ve kanılarını serbestçe söyleyebilmesi, hak ve özgürlüklerini korumak ve geliştirebilmek için serbestçe örgütlenebilmesi temel haklardandır.

Yargılamada, işçi yöneticisinin durumu "özel" bir nitelik taşımaktadır.

İşçi yöneticisinin, temsil sorumluluğu çerçevesinde yürüteceği sendikal faaliyetlerin amacının maksatlı olarak "suç" kabul edilmesi her zaman mümkündür. Bu halde, amaç, "suçun işlenmesini önlemekten çok", temsil çerçevesi içinde yürütülen "faaliyeti kısıtlamak, durdurmak" olabilir. Toplu pazarlık ve grev gibi demokratik mücadele yöntemlerini uygulayan sendika yöneticisinin "devlet güvenliğini" zedelediğinden söz edilerek olağanüstü yargı yerlerine sevk edilmesi, girişimi durdurmaya yönelebilir ve bu yoldan "göz dağı vermek suretiyle" demokratik mücadelenin etkinliğinin önlenmesine çalışılabilir.

Sendika yöneticisinin, temsil çerçevesinde yürüttüğü faaliyetler, niteliği itibariyle kanun önünde "suç" olarak kabul edilebilir; burada önemli olan, "faaliyetin kanunda suç kabul edilmesi" değil, "kanunun suç kabul ettiği fiilin, insan hak ve özgürlükleriyle ne denli bağdaştığı"dır. İnsan hak ve özgürlüklerine aykırı biçimde, bir fiil "suç" kabul edilerek işçi yöneticisi cezalandırılma yoluna gidilir ve bu işlem "olağanüstü mahkeme" önünde yapılmak istenirse, bu tutum sadece keyfi olmaz, aynı zamanda, sendika yöneticisinin şahsında, onun temsil ettiği işçilerin sürdürdükleri demokratik mücadeleyi de önlemeye yönelik bir nitelik taşır.

Bütün bu olasılıkları göz önünde bulunduran Birleşmiş Milletler Uluslararası Çalışma Teşkilâtı (ILO), 1970 yılında kabul ettiği "Sendikal Özgürlükler ve Bu Özgürlüklerin Kamu Özgürlükleri İle İlişkisi" konulu kararında, "mahkemelerin bağımsızlığına, kuvvetler ayrılığı prensibine, hâkimlerin teminatına, savunma hakkına" özel bir yer vermiş, devletlerin bu ilkelere uymamaları halinin sendikal hak ve özgürlükleri tehlikeye sokacağını bildirmiştir.

● **TÜRK-İŞ DE, ÇOK DEĞİL ÜÇ YIL ÖNCE, DEVLET GÜVENLİK MAHKEMELERİNE KARŞI OLDUĞUNU AÇIKLAMIŞTI**

Nihayet, bundan üç yıl önce, Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun Dokuzuncu Genel Kurulu'na sunulan raporunda Türk-İş, devlet güvenlik mahkemelerine "karşı olduğunu" açıklamış, "özel ve olağanüstü yargı yerlerinin işçi hak ve özgürlüklerini tehdit edeceğini" belirtmiştir. Üç yıl içinde, bu görüşün değiştirilmesini değil, değiştirilmemesini gerektiren bir uygulamaya tanık olunması karşısında, görüş değişikliğini "tutarlı" kabul etmek olanaksızdır.

SONUÇ OLARAK,

- Devlet güvenlik mahkemeleri, kuruluş yasası ve Meclis'teki teklifler, Anayasanın tabii hâkim kavramını tahrip etmektedir. Bu mahkemeler, tabii hâkim kavramının öz anlamı ile bağdaşmamaktadır.
- Bu yasa "savunma hakkının özünü" zedelemektedir.
- Yasanın "hâkimlerin atanmasına ilişkin hükümleri", mahkemelerin bağımsızlığı ve hâkimlerin teminatı ilkelerini çiğnemektedir.
- Bu yasa, kuvvetler ayrılığı ilkesini zedelemekte, yargı gücünün yürütme organınca kullanılmasına olanak vermektedir.
- Yasa, işçi sendikalarının faaliyetlerini sınırlamaya ve maksath suçlamalarla işçi sınıfının demokratik mücadelesini engellemeye yöneliktir.
- 12 Mart döneminden önce devlet güvenlik mahkemelerinin kurulmasına karar verilmiş, sonradan bu amaçla Anayasa değiştirilmiştir. Anayasaya göre mahkeme değil, mahkemeye göre Anayasa yapılmıştır.
- Devlet güvenlik mahkemeleri, Türkiye'nin de imzası bulunan uluslararası belgelerde yer alan insan hak ve özgürlüklerine aykırıdır.
- Anayasa, insan hak ve özgürlükleri, sendikal hak ve özgürlükler ile uyumsuzluk içinde olduğu görülen bu Yasanın çıkarılmasına karşı olmak, işçi sınıfı için sadece özgürlükçü demokrasiyi koruma ödevinin bir gereği değil, aynı zamanda genel yargı organlarında görevli tüm yargıçlara duyulan saygının bir sonucudur.

20.7.1976